

УДК 349.3

Мельник Марія Богданівна,
аспірант Інституту законодавства
Верховної Ради України,
юрист I-ї категорії Центру проблем
імплементації європейського соціального права
юридичного факультету
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка

**ОСОБЛИВОСТІ СІМЕЙНО-ПРАВОВОГО РЕЖИМУ УПРАВЛІННЯ
МАЙНОМ ДИТИНИ, ЯКЕ НАБУТЕ У ВЛАСНІСТЬ ПРИПИНЕННЯМ
АЛІМЕНТНИХ ЗОБОВ'ЯЗАНЬ**

У статті розглядаються питання, які стосуються особливостей порядку управління майном дитини, яке набуто у власність припиненням аліментних зобов'язань. Аналізується етимологія терміна «управління». Піднімаються питання завдання шкоди від неналежного управління майном дитини.

Ключові слова: аліментні зобов'язання, майнові права дитини, майнові інтереси дитини, припинення права власності, припинення аліментних зобов'язань, принципи сімейного права.

Мельник М.Б. Особенности семейно-правового режима управления имуществом ребенка, которое приобретено в собственность прекращением алиментных обязательств

В статье рассматриваются вопросы, касающиеся особенностей порядка управления имуществом ребенка, которое приобретено в собственность прекращением алиментных обязательств. Анализируется этимология термина «управление». Поднимаются вопросы ущерба от ненадлежащего управления имуществом ребенка.

Ключевые слова: алиментные обязательства, имущественные права ребенка, имущественные интересы ребенка, прекращение права собственности, прекращение алиментных обязательств, принципы семейного права.

Melnyk M. Features of the family legal regime of property management of a child, acquired in the property by termination of alimony obligations

The article deals with issues relating to the peculiarities of the management of the property of a child, which is acquired in the property by termination of alimony obligations. The etymology of the term of management is analyzed. Questions about harm from improper management of the child's property are raised.

Key words: Alimony obligations, property rights of the child, property interests of the child, termination of the right of ownership, termination of alimony obligations, principles of family law.

Постановка проблеми. Інститут права власності посідає фундаментальне місце серед об'єктів цивільних прав. У той же час він обумовлений потребою належного його здійснення. Проте, коли питання стосується реалізації права власності того майна, яке набуто дитиною у власність, у порядку припинення аліментних зобов'язань (у контексті статті 190 Сімейного кодексу України), цей інститут набуває особливої специфіки та актуальності, адже він обумовлюється вже не тільки інститутом «реалізації», але й «управлінням». Тому їх поєднання, очевидно, характеризується принципово різними межами, змістом, суб'єктивним складом, а відтак і різними правовими наслідками для власника (дитини чи одного з батьків).

Отже, процес здійснення управління майном дитини повинен бути спрямованим щонайменше на задоволення майнових інтересів дитини [14, с. 43–46]. А це означає, що здійснення належного управління майном дитини, яке набуто у власність у зв'язку з припиненням аліментних зобов'язань, не повинно суперечити майновим інтересам дитини, що є вкрай важливим та постає за актуальність при дослідженні цієї проблематики.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Звісно, сама собою ідея дії режимів в сімейному праві, як і права власності, чи договірних режимів у цивілістиці не є новою. Тією чи іншою мірою вона була об'єктом досліджень вітчизняних та зарубіжних дослідників. Серед таких можливо вказати на Давидову О.А. [4], Демченко О.В. [5], Жилінкову І.В. [6; 7], Розгон О.В. [20], Ташян Р.І. [24, с.183–191; 25], Луць А.В. [13], Пархоменко Н.М. [18], Бородовського С.О. [2], Горєва В.О. [3], Крат В.І. [12], Карпенко О.І. [10], Калітенко О.М. [9], Новікову В.В. [15], Олійник Г.Ю. [17], Сапейко Л.В. [21], Новохатську Я.В. [16], Ракітіну Л.М. [19, с.34–37], Бакарченко А.І. [1, с.3-8], Звенігородську Н.Ф. [8, с.77–82], Косову О.Ю. [11], Чефранову Є.А. [27], та деяких інших. Однак питання реалізації права власності та участі в управлінні майном дитини, яке набуто припиненням аліментних зобов'язань, комплексно не розглядалися. А часткові фрагменти, що мали місце при дослідженнях, не складають комплексного уявлення про інститут управління майном дитини та його місце в реалізації права власності дитиною набутих нею майнових прав.

Отже, метою цієї статті виступає з'ясування особливостей сімейно-правового режиму управління майном дитини, яке набуто у власність припиненням аліментних зобов'язань. Вирішення цих питань надасть можливість визначити комплексне уявлення про інститут управління та його місце в реалізації права власності дитиною набутих майнових прав.

Виклад основного матеріалу. Розкриваючи цю проблематику, варто насамперед вказати, що на сьогодні законодавча конструкція інституту управління майном дитини не розкривається повною мірою як у контексті сутності «управління», так і того майна, яке було набуто у власність у зв'язку з припиненням аліментних зобов'язань, хоча ця термінологія доволі часто застосовується законодавцем.

За етимологією слово «управління» тлумачиться як «...элемент, функция.. систем различной природы, ... обеспечивающая сохранение ...режима

деятельности, реализацию программ и целей. Социальное управление – воздействие на общество с целью его упорядочения, сохранения...специфики, совершенствование и развитие (російська – тут і далі мову оригіналу збережено – М. Мельник)» [22, с. 1379].

Сімейне законодавство також оперує термінологією на кшталт «утримання», яке притаманне саме для аліментних зобов'язань. Це є особливо актуальним для припинення зобов'язальних аліментних правовідносин, оскільки стержнева їх сутність залишається та дістає подальший розвиток у можливості отримати від нерухомого майна утримання дитиною. Проте додаткова властивість виникає у цих правовідносинах – можливість управління вже не коштами, а нерухомим майном, яке як об'єкт цивільних прав зумовлене низкою особливостей. Це згодом накладає відповідну специфіку і на режим нерухомого майна зі здійснення права власності та його правомочностями, а також цивільно-правового та сімейно-правового статусу дитини та батьків, або осіб, які їх замінюють.

Як відмічається Жилінковою І.В., право батьків з управління майном неповнолітніх є самостійним правом, що належить батькам з огляду на закон і може визначатися як право на управління чужим майном. На думку науковця, воно полягає у можливості здійснення комплексу юридичних і фактичних дій, спрямованих на реалізацію майнових прав дитини з володіння, користування і розпорядження належним їй майном і здійснюваного виключно в інтересах дитини (курсив власний – М. Мельник) [7].

Вважаємо, що слово «управління» є похідним від слова «утримання» та тісно взаємопов'язаним, але не синонімом.

Предметом управління є майно, яке набуто у власність у зв'язку з припиненням аліментних зобов'язань. Такі об'єкти можуть перебувати у спільній власності з одним із батьків або у власності дитини. Характеризуються перебуванням у вільному цивільному обороті. Крім того, управління таким майном вирізняється своєю унікальною специфікою, яка за своєю правовою природою зумовлюється певною метою (тобто завданням) та, власне, функцією. До прикладу, функція покликана реалізувати завдання з утримання дитини, задля задоволення її майнових інтересів, що пов'язані з потребою духовного, фізичного розвитку, забезпечення житлом тощо; можливістю внаслідок оборотоздатності об'єкта отримувати від такого певні матеріальні блага.

Здійснення управління майном дитини, яке набуто у зв'язку з припиненням аліментних зобов'язань повинно відповідати і формі здійснення правочинів. Відповідно до статті 202 ЦК України правочини вчиняються усно або письмово. Усні правочини можуть вчинятися, якщо виконуються сторонами у момент їх вчинення, за винятком правочинів, які підлягають нотаріальному посвідченню та (або) державній реєстрації, а також правочинів, для яких недодержання письмової форми має наслідком їх недійсність (частина перша статті 206 ЦК України). Майно, на яке поширюється спеціальний правовий режим щодо реєстрації та нотаріального посвідчення, – здійснюється в управлінні за допомогою реєстраційно-договірної форми.

До очевидної проблематики зводиться управління нерухомим майном, коли законодавцем виведено за межу потреби нотаріального посвідчення та державної реєстрації низку правочинів. Адже законодавцем у частині другій статті 177 СК України у контексті здійснення управління батьками або особами, які їх замінюють, участь органів опіки та піклування, з огляду на надання останніми необхідного дозволу на вчинення таких правочинів, обов'язкова лише щодо поділу або обміну нерухомого мана і виключно щодо житлового будинку та квартири. Однак до такого переліку майна не включено садибу, земельні ділянки, цілісні майнові комплекси тощо. Адже щодо низки правочинів з нерухомим майном (як тим, яке зазначено в частині другій статті 177 СК України, так і тим, яке не визначене, але потенційно підпадає під категорію нерухомих об'єктів права власності, які можуть бути предметом договору про припинення аліментних зобов'язань) нотаріальна та реєстраційна форма може не бути істотною умовою для укладення в такій формі.

Тому в аспекті акцентування уваги у цій нормі (частина друга статті 177 СК України) на правочинах, як «управлінських» (чи таких, які задіюють механізм управління) щодо «поділу» та «обміну», не зовсім є коректним та влучним для здійснення «управління», оскільки слід наголосити, що управління, безпосередньо стосується і таких інститутів, як «оренда», «суборенда», «позика», тощо, які за своєю правовою природою не передбачають обов'язкової письмово-нотаріальної форми посвідчення та державної реєстрації.

А питання, щодо управління нерухомим майном, яке перебуває у власності дитини, щодо інститутів «сервітуту», «суперфіцію», «емфітевзису», «застави», «купівлі-продажу» «дарування», «виділення», не визначено. За таких обставин у таких договірних конструкціях правове регулювання здійснюється в загальному порядку, але під обов'язковим дозвільним контролем органу опіки та піклування. Оскільки для таких правочинів потрібна нотаріальна форма.

Отже, вважаємо, що охорона та захист майнових інтересів дитини у відносинах управління майном дитини, яке набуто шляхом припинення аліментних зобов'язань, будуть неможливими.

Звісно, договори, які потребують нотаріального посвідчення чи державної реєстрації, не можуть укладатися без дозволу органів опіки та піклування (частина друга статті 177 СК України); батьки малолітньої дитини не мають права видавати письмові зобов'язання від імені дитини щодо такого майна; відмовлятися від майнових прав дитини.

Також варто вказати і на те, що предметом управління є не тільки майно, а й отримання прибутку, що зумовлює можливість розпорядження нерухомим майном. Інститут управління майном дитини може бути витрачено як на майнові інтереси дитини, так і на утримання цим майном, а також його поліпшення. Прибутки як об'єкт права власності, що виражається в отриманні дивідендів, є майном, яке, як правило, є рухомим та може виражатися в грошовому еквіваленті. Як об'єкти цивільних прав гроші можуть виражатися у готівці, електронному рахунку та електронних грошах. Що вказує на специфіку можливості розпорядження, оскільки правовий режим отриманого прибутку

часто утворює особливість в управлінні. До прикладу, серед готівкових чи безготівкових коштів, а також сума, яка може бути витрачена без спеціального дозволу чи погодження (батьками, органу опіки та піклування, тощо) дитиною, чи батьками, чи особами, які їх замінюють.

Особливість режиму управління майном дитини полягає у тому, що попри набуття дитиною у власність нерухомого майна чи дитиною та одним із батьків спільно, та частина майна, яка належить дитині, підлягає при управлінні погодженню одним з батьків, хто не проживає з дитиною (власне, того, на чию користь припинились аліментні зобов'язання), але при умові участі у такому управлінні на рівних правах (частина шоста статті 177 СК України).

Окреслює специфіку сімейно-правового режиму не тільки наявність дозволів при певних видах правочинів, але й наявність згоди одного з батьків. Така згода може бути презюмована або ні. Презюмована впливає з огляду на зміст абзацу першого частини шостої статті 177 СК України; непризюмована – абзац другий цієї ж статті (правочини щодо транспортних засобів та іншого нерухомого майна).

За таких умов важливо відмітити, що предметом договору про припинення права на аліменти та зарахуванням у власність дитини є саме нерухоме майно (частина перша статті 190 СК України), тому подальше вчинення правочинів щодо управління майном дитини якраз і залишається в межах права іншого з батьків (того, хто позбувся права власності на майно шляхом припинення обов'язку виплачувати аліменти).

Однак тут є винятки, адже сам зміст норми абзацу третього частини шостої статті 177 СК України визначає виникнення права не запитувати погодження з тим батьків, хто був платником аліментів, коли останній не бере участі у вихованні та утриманні дитини (під «утриманням» слід мати на увазі будь-яке інше утримання, окрім обов'язкових платежів, а саме додаткові витрати на дитину, які викликані особливими обставинами (розвитком здібностей дитини, її хворобою, каліцтвом – частина перша статті 185 СК України – М.Мельник).

А за неналежне виконання батьками своїх обов'язків щодо управління майном дитини законодавством визначено як підставу для покладення на них обов'язку відшкодування завданої дитині матеріальної шкоди та повернення доходів, одержаних від управління її майном (частина дев'ята статті 177 СК України). Це означає, що за наявності факту заподіяння шкоди майну дитини обоє батьків несуть солідарну відповідальність (статті 542, 543 ЦК України). Тому очевидно, що може йтися як про пасивну форму невиконання обов'язку, так і активну форму невиконання обов'язку з управління майном, які б призводили в тому чи іншому випадку до шкоди (власне збитків, які проявлятимуться в реальних втратах (пошкодження майна, його погіршення) та упущеної вигоди – з огляду на зміст частини другої статті 22 ЦК України).

Аналізуючи зміст частини першої статті 178 СК України, впливає, що дійсно «...дохід, одержаний від використання майна малолітньої дитини, батьки мають право використовувати на виховання та утримання інших дітей та на невідкладні потреби сім'ї...».

Натомість варто мати на увазі, що «сутність майнових інтересів дитини при припиненні права на аліменти полягає в можливості отримання матеріальних благ, якими є нерухоме майно, задля задоволення потреб соціального, духовного, фізіологічного розвитку, та забезпечення житлових потреб дитини..» [14, с. 46]. Це дає щонайменше підстави ставити питання про особливість режиму з управління майном дитини, яке набуває припиненням аліментних зобов'язань, як і доходів, що отримані від нього. З іншого боку, незадоволення майнових інтересів дитини тягне за собою порушення права власності, яке є непорушним. Адже за статтею 179 СК України «аліменти, одержані на дитину, є власністю того з батьків, на ім'я якого вони виплачуються..», однак у випадку майна та доходу від такого, яке отримане припиненням аліментних зобов'язань, домінує режим забезпечення права власності з огляду на абсолютність таких прав (яка є непорушною – статті 3, 321 ЦК України). Отже, доходи, отримані від утримання такого майна, є власністю дитини, а тому їх режим власності не повинен трансформуватись, зменшившись від управління майном. Адже відповідно до частини восьмої статті 177 СК України «...після припинення управління батьки зобов'язані повернути дитині майно, яким вони управляли, а також доходи від нього...». Це дає можливість вказати на те, що режим управління майном може припинитися за деяких випадків – емансипації дитини; набуття нею відповідного дієздатного віку; позбавлення того з батьків, на чію користь сплачувались аліменти, батьківських прав; або ж того з батьків, хто був платником аліментів, але мав право брати участь в управлінні майном дитини (також при позбавленні батьківських прав), тощо.

Інститут управління майном, підприємством (як цілісним майновим комплексом) тощо притаманний не тільки цивілістичному правовому регулюванню, режиму, але й господарському та адміністративному. Тут він має характер виражатися в тих чи інших специфічних правових наслідках від здійснення такого управління.

Проте у такому режимі буде мати місце розширення переліку учасників правовідносин, які задіюються в управлінні майном дитини. А саме: а) відповідно до частини першої статті 190 СК України дитина, яка досягла 14 років, бере участь в укладенні договору про припинення аліментних зобов'язань у зв'язку із зарахуванням у її власність нерухомого мана; б) особи, які є контрагентами в управлінні цілісного майнового комплексу, тощо. Але питаннях щодо управління майном за участі дитини, дитина після досягнення цього віку є обов'язковим учасником договору чи то захисту.

За таких обставин слід звернути увагу на словосполучення «управління майном дитини» та «управління майном за участі дитини (дитиною)». Оскільки в цьому аспекті закладений більш широкий зміст, який здатний потягнути за собою суттєві цивільно-правові наслідки. А саме це проявляється в можливості: а) здійснення права власності майном як безпосередньо дитиною, так і батьками чи то особами, які їх замінюють; б) правових наслідків управління щодо збереження в належному стані майна; в) щодо деліктоздатності та

відповідальності за зобов'язаннями, що пов'язані з управлінням майном;
г) щодо задоволення майнових інтересів дитини тощо.

Висновок. Отож, підсумовуючи, слід резюмувати, що сутність управління майном дитини, яке набуває припиненням аліментних зобов'язань, криється у можливості здійснювати право власності через такі правомочності, як володіння, користування та розпорядження. Способи управління повинні відповідати передбаченій законом формі. Зокрема, серед таких слід виділяти дозвольно-реєстраційну та договірну.

У той же час управління майном дитини, яке набуває припиненням аліментних зобов'язань, повинно ґрунтуватися на «принципі належності управління», серед яких слід виділяти такі ознаки:

- належне управління майном дитини, яке б надавало можливість утримувати нерухоме майно в належному стані;
- використання майна за його цільовим призначенням задля задоволення майнових інтересів дитини;
- належне розпорядження доходами від управління майном дитини, яке б надавало можливість не тільки забезпечувати майнові інтереси дитини, а й у випадках отримання прибутку, який не використовується в інтересах дитини, вести відповідні заощадження належним чином, примножувати майно;
- забезпечення належних умов охорони та захисту майна дитини;
- солідарна відповідальність батьків за шкоду, завдану майну дитини, і субсидіарна за шкоду, завдану дитиною частині майна дитиною, тощо.

Зрештою з огляду на проаналізоване вище можливо вказати на те, що в сімейному законодавстві управління майном дитини може зводитися до: а) дозвольного та не дозвольного типу здійснення управлінських повноважень батьками та дітьми над таким майном; б) у контексті укладення договорів, що потребують нотаріального посвідчення та державної реєстрації; в) видачі письмових зобов'язань від імені дитини; г) відмовлятися від майнових прав дитини тощо (стаття 177 СК України).

У рамках висновку варто відмітити, що управління майном дитини є особливим видом сімейно-правового режиму – режиму управління майном дитини, який містить своєрідні ознаки, зумовлені принципом належного управління майном дитини, яке набуває припиненням аліментних зобов'язань. Такий принцип надає можливість зумовити основу дотримання майнових інтересів дитини з-поміж різних режимів права власності та аліментних зобов'язань тощо.

Саме такий підхід надасть можливість скорегувати належність управління майном дитини та сприятиме забезпеченню реалізації майнових інтересів дитини від здійснення права власності нерухомим майном, яке набуває шляхом припинення аліментних зобов'язань.

Список використаних джерел:

1. Бакарченко А.И., Зайцева В.С., Космина Ю.А. Соглашение об уплате алиментов: понятие, субъекты, форма и содержание // Эволюция

государственно-правовых систем современности: материалы научно-практической конференции, 21 марта 2012 г., г. Абакан. – Абакан: Изд-во ФГБОУ ВПО «Хакасский гос. ун-т им. Н.Ф. Катанова», 2012. – С. 3-8.

2. Бородовський С.О. Укладення, зміна та розірвання договору у цивільному праві України [Текст]: дис... канд. юрид. наук: 12.00.03 / Бородовський Станіслав Олександрович; Прикарпатський національний ун-т ім. Василя Стефаника. – Івано-Франківськ, 2005. – 211 с.

3. Горєв В.О. Свобода договору як загальна засада цивільного законодавства України [Текст]: дис... канд. юрид. наук: 12.00.03 / Горєв Віктор Олександрович; Харківський національний ун-т внутрішніх справ. – Х., 2007. – 203 с.

4. Давыдова О. А. Правовое регулирование алиментных отношений в семейном праве РФ: Автореферат диссертации на соискание ученой степени кандидата юридических наук. Специальность 12.00.03 – Гражданское право; Предпринимательское право; Семейное право; Международное частное право / О.А. Давыдова; Науч. рук. Л.Н. Кравцова. – Ростов-на-Дону, 2005. – 18 с. – Библиогр.: 18.6. ссылок <http://law.edu.ru/book/book.asp?bookID=1201368>.

5. Демченко О.В. Правовий режим майна в багатоквартирному житловому будинку: автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.03 / О. В. Демченко; Н.-д. ін-т приват права і підприємництва Нац. акад. прав. наук України. – К., 2011. – 20 с.

6. Жилинкова И.В. Правовой режим имущества членов семьи. — Харьков: «Ксилон», 2000. — 376 с.

7. Жилинкова И.В. Проблемы правового режима имущества членов семьи [Текст]: Автореф. дис. ... д-ра юрид. наук / И. В. Жилинкова. – Х.: Б. и., 2000. / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.google.com.ua/url?url=http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv

8. Звенигородская Н.Ф. Проблемы исполнения договоров, предусмотренных семейным законодательством: Май // Закон: Май. – М., 2007. – С. 77–82.

9. Калітенко О.М. Особисті відносини подружжя та відносини подружжя стосовно їх майна: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.03 / Нац. ун-т внутр. справ МВС України. – Харків, 2001. – 20 с.

10. Карпенко О.І. Правові засади утримання та виховання дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування: Автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.03 / Нац. ун-т внутр. справ. – Харків, 2002. – 20 с.

11. Косова О.Ю. Право на содержание: семейно-правовой аспект / О.Ю.Косова; Генеральная прокуратура Российской Федерации. Иркутский институт повышения квалификации прокурорских работников. – Иркутск: Изд-во ИПКПР ГП РФ, 2005. – 253 с.

12. Крат В.І. Переважні права: цивільно-правовий аспект [Текст]: дис... канд. юрид. наук: 12.00.03 / Крат Василь Іванович; Національна юридична академія України ім. Ярослава Мудрого. – Х., 2007. – 218с.

13. Луць А. В. Свобода договору в цивільному праві України [Текст]: Дис... канд. юрид. наук: 12.00.03 / Луць Аліна Володимирівна; Львівський національний ун-т ім. Івана Франка. – Л., 2001. – 166 с.

14. Мельник М.Б. Правова природа та сутність майнових інтересів дитини при припиненні права на аліменти у зв'язку із набуттям у власність нерухомого майна // Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Юриспруденція. – № 15. – Том. 2. – 2015. – С. 43–46.

15. Новікова В. В. Правова природа безвідплатних договорів у цивільному праві України [Текст]: Автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.03 / Новікова Вікторія Валентинівна; Національна юридична академія України ім. Ярослава Мудрого. – Х., 2007. – 20 с.

16. Новохатська Я.В. Правове регулювання майнових відносин подружжя(порівняльно-правовий аспект): автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.03 / Національна юридична академія України імені Ярослава Мудрого. – Х., 2006. – 20 с.

17. Олійник Г.Ю. Управління нерухомістю: теорія, принципи, практика, концепція єдиного банку даних [Текст]: монографія / Олійник Г.Ю., Ільяшенко В. А., Ониськів М. М. – Київ: Логос, 2013. – 325 с.

18. Пархоменко Н. М. Договір у системі права України [Текст]: Дис... канд. юрид. наук: 12.00.01 / Пархоменко Наталія Миколаївна; НАН України, Інститут держави і права ім. В.М. Корецького. – К., 1998. – 202 с.

19. Ракитина Л.Н. Соглашение об уплате алиментов на содержание несовершеннолетнего ребенка и некоторые проблемы определения размера задолженности по нему // Семейное и жилищное право. – М.: Юрист, 2011, № 1. – С. 34–37.

20. Розгон О. Особливості договору про припинення права на аліменти для дитини у зв'язку з передачею права власності на нерухомість [Текст] / О. Розгон // Мала енциклопедія нотаріуса. – 2013. – № 6. – С.138–144. Електронний ресурс. – Юридичний Радник. – URL.: <http://yurradnik.com.ua/stati/d0-be-d1-81>

21. Сапейко Л.В. Правове регулювання аліментних обов'язків батьків та дітей: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.03 / Національний ун-т внутрішніх справ. – Х., 2003. – 16 с.

22. Советский энциклопедический словарь/ Гл. ред. А.М. Прохоров. 2-е изд. – М.: Сов. Энциклопедия, 1982. – 1600 с.

23. Сімейний кодекс України: Верховна Рада України; Кодекс України, Кодекс, Закон від 10.01.2002 № 2947-III / [Електронний ресурс] — Офіційний веб-сайт Верховної Ради України. – URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2947-14/page>.

24. Ташьян Р.І. Договір про припинення права на аліменти для дитини у зв'язку з передачею права власності на нерухоме майно // Проблеми законності. – 2010/110. – С. 64–73.

25. Харьковская цивилистическая школа: антология семейного права: монография/ В.К. Антошкина, И.В. Жилинкова и др.; под общ. ред. д-ра юрид. наук, проф. И.В. Спасибо-Фатеевой. – Харьков: Право, 2013. – 240 с.

26. Цивільний кодекс України: Верховна Рада України; Кодекс України, Закон, Кодекс від 16.01.2003 № 435-IV./[Електронний ресурс] — Офіційний веб-сайт Верховної Ради України. – URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/435-15>.

27. Чефранова Е.А. Механизм семейно-правового регулирования имущественных отношений супругов: монография / Е.А. Чефранова. – М.: Российская правовая акад. МЮ РФ, 2006. – 403 с.

УДК 349.226

Тиха Аліна Павлівна,
*аспірант кафедри трудового права
та права соціального забезпечення
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка*

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЗМІН ТРУДОВИХ ФУНКЦІЙ ЗА ТРУДОВИМ ДОГОВОРОМ

Стаття присвячена дослідженню правового регулювання трудових функцій за трудовим договором. Проаналізовані різні підходи науковців до визначення терміна “трудова функція” у юридичній науці та визначено на їх основі комплекс ознак, які характерні для правового регулювання змін трудових функцій за трудовим договором.

Ключові слова: трудова функція, трудовий договір, правове регулювання змін трудових функцій, зміни трудових функцій, суттєва зміна трудового договору.

Тихая А.П. Правовое регулирование изменения трудовых функций по трудовому договору

Статья посвящена исследованию правового регулирования трудовых функций относительно трудового договора. Проанализировано различные подходы ученых к определению термина «трудова функция» в юридической литературе и определено на их основе комплекс признаков, которые характерны для правового регулирования изменений трудовых функций относительно трудового договора.

Ключевые слова: трудовая функция, трудовой договор, правовое регулирование изменений трудовых функций, изменения трудовых функций, существенное изменение трудового договора.

Tykha A. Legal regulation of changes in labor functions under an employment contract

The article is devoted to the study of the legal regulation of labor functions in relation to the employment contract. Different approaches of scientists to the definition of the term "labor function" in the legal literature are analyzed and a set of features that are characteristic for the legal regulation of changes in labor functions relative to the employment contract is determined on their basis.